

РЕШЕНИЕ

№ 617

гр. София, 04.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Петя Стоилова

ЧЛЕНОВЕ: Силвия Димитрова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **10978** по описа за **2020** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Н. Г. Л., чрез адв. М., срещу Решение № 67949 от 12.03.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 115-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 6148/2019 г. по описа на СРС по жалба срещу Наказателно постановление /НП/ № 19-4332-001472/20.02.2019 г., издадено от началник група към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С НП за извършено нарушение на чл. 174, ал. 3 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/ на касатора са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, и за нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 300 лв. на основание чл. 177, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. С решението НП е частично потвърдено относно наложените санкции за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, в останалата си част е отменено.

С жалбата се навеждат твърдения за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното решение поради което се иска неговата отмяна. Навеждат се доводи, че при извършената проверка, при която е установено нарушението, контролните органи са проявили ненужна самоинициатива, като задължили касатора да даде кръвна проба в болница, като предприетите действия надхвърлят разумно необходимото в конкретната ситуация, тъй като в случая той бил спрян за проверка на свидетелството за управление на МПС. Твърди се, че контролните органи са надхвърлили

правомоцията си в разрез с целта и духа на закона, което налага отмяната на НП в цялост. Искане за отмяната на решението на СРС и вместо него да бъде постановено друго, с което да се отмени в цялост НП, алтернативно да се върне делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

В проведено по делото открито съдебно заседание касаторът не се явява, не се представлява. Поддържа жалбата чрез писмена молба от адв. М., с която допълва, че фактически наказанието е почти изтърпяно, тъй като изтича на 09.02.2021 г., с което е постигнат целения от закона превантивен и санкционен ефект.

Ответникът не се явява и не изпраща представител в съдебното заседание.

СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени доказателства и въз основа на тях е намерил за установени фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Първоинстанционният съд е приел, че на 09.02.2019 г., около 01:50 ч., в [населено място], по [улица], в района на кръстовището с [улица], касаторът Л. управлявал л.а. с рег. [рег.номер на МПС], при което бил спрян за проверка от служители на СДВР. Тъй като при проверката Л. не представил СУМПС, при проверка в информационната система на ОПП – СДВР било установено, че същото е отнето въз основа на НП за предишно нарушение на лицето за управление след употреба на алкохол, с което е наложено наказание „лишаване от право да управлява МПС“. При проверката касаторът бил поканен да бъде тестван за наличие на алкохол в кръвта чрез техническо средство – дрегер, при което същият отказал. Отказът му е отразен в съставения АУАН, който е подписан от същия без възражения. Освен това му бил издаден и връчен талон за медицинско изследване за установяване на алкохол в кръвта в УМБАЛ „Св. А.“. Изследването не било извършено поради неявяване на Л. в указаното лечебно заведение. При това контролните органи установили, че Л. е нарушил чл. 174, ал. 3 и чл. 150а, ал.1 от ЗДвП, за което е съставен АУАН и въз основа на него било издадено атакуваното НП при идентично описание на фактическата обстановка и правната квалификация на нарушението.

За да отмени НП в частта относно нарушението на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП въззивният съд е стигнал до извод, че към момента на проверката Л. не е бил лишен от право да управлява МПС, поради което деянието е несъставомерно по посочената разпоредба. При липса на жалба срещу решението в тази част, същото е влязло в сила и не подлежи на контрол от настоящата инстанция.

Относно другото нарушение, квалифицирано по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, СРС е стигнал до извод, че от събрания по делото доказателствен материал се установява безспорно, че жалбоподателят е отказал да бъде тестван с дрегер и не се е явил за извършване на медицинско изследване за установяване на алкохол в кръвта чрез вземане на кръвна проба. При тези констатации съдът е формирал извод, че е осъществил състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП при форма на вина умисъл.

Така постановеното решение е правилно. Напълно се споделят от настоящата касационна инстанция изложените в него мотиви.

По делото не се спори по фактите. Безспорно е, като не се отрича от касатора, че на посочените в АУАН и НП дата, час и място е управлявал лек автомобил, при което бил спрял за проверка от служители на СДВР, в хода на която отказал да бъде тестван за употреба на алкохол. В тази връзка не са изложени възражения в АУАН, такива не са постъпили и в 3-дневния срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, не се релевират и с жалбите пред въззивния съд и пред настоящата инстанция. Напротив, в съдебно заседание пред СРС Л. е потвърдил фактическите обстоятелства, изложени в АУАН и НП.

В случая приложимата разпоредба – чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, съдържа състава на административно нарушение и санкционната норма, и в същото време съвпада с дадената от актосъставителя и административнонаказващия орган правна квалификация на нарушението. Съгласно този законов текст „водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. В случая безспорно се установява и не се отрича от касатора, че същият е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване на употребата на алкохол, както и че не е изпълнил предписание за извършване на медицинско изследване, за което му е издаден талон да се яви в съответното медицинско заведение. Инкриминираният състав на нарушение е такова от типа на формалните и за неговата съставомерност не е необходимо настъпването на определен вредоносен резултат. Следователно със самия факт на извършването му, в случая под формата на бездействие, след като от лицето се изисква активно поведение – да даде проба за установяване наличието на алкохол в кръвта, изпълнителното деяние е довършено. Нарушението е квалифицирано правилно, като спрямо него е наложена визираната в закона санкция, която е установена в абсолютен размер и не подлежи на преценка нейния размер от административнонаказващия орган и съда.

Не намират опора във фактите по делото твърденията на касатора, че в АУАН не е отразено издаването на талон за медицинско изследване. Ясно се чете в текста на акта, че на същия е издаден ТМИ № 0026766 за явяване в МБАЛ „Св. А.“. Същото е отразено и в НП.

Оплакванията, наведени с касационната жалба, са свързани със служебните правомощия на органите на СДВР – ОПП и дали същите са компетентни по своя инициатива да предприемат действия по тестване на водачите за наличие на алкохол в кръвта при управление на МПС.

Относно установяване наличието на алкохол в кръвта на водачите на МПС разпоредбата на чл. 174, ал. 4 от ЗДвП препраща относно реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта към Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични

вещества или техни аналози. Съгласно чл. 3а „установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване..., когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест. В случая касаторът е отказал да бъде тестван с техническо средство, което е наложило издаването на предписание за извършване на медицинско изследване. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. „при извършване на проверка за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози проверяваното лице е длъжно да изпълнява точно дадените му от контролните органи по Закона за движението по пътищата разпореждания и указания, освен ако те налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или друго нарушение на нормативен акт или застрашават неговите или на други лица живот или здраве“. Общи правила относно правомощията на органите на МВР, каквито са служителите на ОПП – СДВР, се съдържат в Закон за МВР. Съгласно чл. 30, ал. 1, т. 5 от ЗМВР контролна дейност се осъществява от органите на МВР в случаите, определени със закон, чрез проверки за спазване на правилата за движение по пътищата, на техническата изправност и регистрацията на моторните превозни средства, на водачите на моторни превозни средства. Следователно, органите на МВР са оправомощени по силата на закона да извършват проверки на водачите на МПС. Конкретно реда за извършване на пътен контрол и правомощията на служителите на МВР са регламентирани в Инструкция № 8121з-749 от 20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение на министъра на вътрешните работи, като в чл. 58, ал. 1 са изброени случаите, при които служителите имат самоинициатива за извършване на проверка. Те обаче не представляват изчерпателен списък, видно от разпоредбата на ал. 2 от с.з., съгласно която „за спиране на ППС, когато водачът не е извършил нарушение на ЗДвП и няма данни по ал. 1, т. и 4, служителят отразява това обстоятелство в РСОД. Следователно, служителите на МВР имат известна оперативна самостоятелност да преценят спрямо конкретната ситуация дали да използват уведените със ЗДвП и Наредба № 1 методи за контрол относно спазване на правилата за движение по пътищата, включително забраната да управляват пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 промила, визирана в чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, въздигната в състав на административно нарушение с нормата на чл. 174, ал. 1 от ЗДвП. С оглед на това настоящият касационен състав намира, че в случая органите на реда не са извършили служебно нарушение и не са превишили правомощията си по контрол на правилата за движение по пътищата.

Отделно от това, обстоятелството, че срокът на лишаване от право да управлява МПС почти е изтекъл, не оказва влияние върху квалификацията на деянието като административно нарушение и не променя изводът, направен от въззивния съд, че НП е законосъобразно.

Поради изложеното настоящата касационна инстанция намира обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо като постановено от законен съдебен състав по подадена в срок жалба срещу подлежащ на обжалване санкционен акт – НП, и в

същото време правилно като постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила. Не се констатирали наведени с жалбата касационни основания за неговата отмяна, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XXI - ви касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 67949 от 12.03.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 115-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 6148/2019 г. по описа на СРС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.